

D ů v o d y:

Složení podle Šu 1425 obč. zák. je v podstatě tradiční ofertou. V nesporném řízení může deponent, co složil, naspět požadovati jenom tehda, když podle spisů jest jeho oprávnění k tomu nepochybně, tedy když si vrácení vyhradil, nebo když oblát svolil ku vrácení nebo když je právoplatným rozsudkem zjištěno jeho právo, složené naspět požadovati. Proto, když byl oblát vyrozuměn o složení, jest deponent tradiční ofertou vázán do té míry, že nemůže jednostranně požadovati vrácení složeného. Pro otázku vlastnictví k tomu, co bylo složeno, je v prvé řadě rozhodujícím obsah tradiční oferty, ve druhé řadě pak je rozhodujícím, zda-li byla tradiční oferta, tak jak byla učiněna, oblátem přijata. Právní posouzení rekursního soudu nijak neuchýlilo se od těchto právních pravidel. Podle tradiční oferty deponentky, podavší dovolací rekurs, složila tato z té příčiny, poněvadž si na 500 kusů akcií její vlastní emise činil nárok ing. Alois Š. s jedné a banka P. s druhé strany, a uvedla deponentka ve svém oznámení o učiněním složení výslovně, že žádá, by tyto složené akcie byly vydány jejich pravému majiteli. Na tomto skutkovém základě uvádí rekursní soud zcela správně, poukávav k tomu, že akcie byly složeny pro podstatu »Alois Š. proti bance P.«, že nelze bráti zřetel na rozsudky, o které stěžovatelka opírá svou žádost o vydání těchto akcií, poněvadž rozsudky tyto se netýkají rozepře mezi Aloisem Š-em s jedné a bankou P. s druhé strany, tedy, že spornost vlastnictví ku těmto akciím nebyla vyřízena oněmi rozsudky mezi těmi účastníky, pro které je deponentka složila, nýbrž, že byla rozepře provedena mezi deponentkou a bankou P. Nejde, jak tvrdí v dovolací stížnosti deponentka, o pouhou formalitu na věci ničeho neměnicí, nýbrž o to jde, že druhý oblát ing. Alois Š. má býti jednostranným vydáním deposita spoluoblátu bance P. z tradiční oferty deponentčiny bez jakéhokoliv právního důvodu vyřazen, a že má jednostranně býti zbaven práv, tradiční ofertou deponentčinou nabytých. Proto rekursní soud právem rozhodl o žádosti na vydání deposita na ten čas zamítavě, ježto při žádaném vydání deposita nebyl prokázán souhlas spoluobláta ing. Aloise Š-a.

Čís. 4808.

Soudní smír, v němž není stanovena doba dlužného plnění, není exekučním titulem.

(Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 197/25).

Návrhu vymáhajícího věřitele, by mu na základě smíru ze dne 4. října 1924 povolena byla exekuce udělením zmocnění, aby provedl na náklad povinného jeho závazek ke splnění odstavce III. onoho smíru ve příčině zřízení okapového žlábků a dále odstranění střechy z jeho novostavby, pokud iato opírá se o střechu vymáhající strany, soud prvé stoličce vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Vymáhající strana domáhá se povolení exekuce na základě smíru ze dne 4. října 1924. Stěžovatel vytýká tomuto exekučnímu titulu, že jest neurčitým a nemá náležitostí Šu 7 odstavec první ex. ř., ježto v něm není

vyznačen přesně ani druh, ani rozsah, ani čas vymáhaného plnění, a že proto na základě něho exekuce neměla být povolena, zejména ve příčině navrženého odstranění střechy, o kterém se smír vůbec nezmiňuje. Stížnosti nelze upřít oprávněnosti. Vymáhající strana nemůže nárok na odstranění střechy z novostavby povinného, pokud tato opírá se o její střechu, vůbec o smír opírat, poněvadž dle jeho znění povinný k takovému plnění (opomenutí) se nezavázal, a dokonce ani o způsob a objemu pokrytí novostavby ve smíru není zmínky, takže v tomto směru není pro povolení exekuce exekučního titulu. Nehledíc však k tomu, co právě uvedeno, soud rekursní pokládá za to, že exekuční titul nevyhovuje předpisu §u 7 odstavec první exekučního řádu, dle něhož lze exekuci povolit jen tehdy, je-li z exekučního titulu kromě osoby oprávněného a povinného zřejmým také předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění (opomenutí). Příslušná stať smíru (III. odst.), o kterou vymáhající strana opírá exekuční nárok, zní: »Žalovaný je oprávněn zamýšlenou novostavbu přistavěti na roh stavení žalobců, musí však žlábek vznikající mezi oběma střechami svým nákladem opatřit plechovým žlabem, kterým dešťová a sněhová voda bude odváděna na jeho pozemek, a jest povinen tento plechový žlab svým nákladem udržívat«. I kdyby se za to mělo, že předmět, způsob a objem plnění jest dostatečně určitě vymezen, je patrné, že dlužníku ku splnění závazku (ku zřízení žlabu) nebyla stanovena lhůta. Poněvadž uplynutí lhůty, dlužníku ku plnění příslušející, náleží k podstatným podmínkám povolení exekuce, (§ 7 ex. ř. — Mot. str. 153 mat. I str. 471), nelze smír pokládati za exekuční titul, vyhovující ustanovení §u 7 ex. ř. Za tohoto stavu věci mohla by exekuce být povolena dle §u 7 odstavec druhý ex. ř. jen tehdy, kdyby strana vymáhající způsobem tam naznačeným prokázala, že nastaly skutečnosti, rozhodné pro splatnost (vykonatelnost) nároku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily správné důvody rekursního soudu; stačí proto na ně poukázat, by zbytečně nebyly opakovány, a dodati: Ustanovení §u 7 ex. ř. vyžaduje výslovně, by předmět, způsob, obsah i doba povinného plnění byly z obsahu exekučního titulu zjevné, a zdůrazňuje v odstavci druhém, že před uplynutím lhůty, stanovené pro plnění, nelze exekuci povolit. Lhůta musí být tedy v exekučním titulu výslovně stanovena a nestačí, že si ji lze snad z obsahu exekučního titulu domyslet. Kdyby lhůta plnění spadala do provedení novostavby, musilo by toto provedení novostavby být prokázáno ve smyslu §u 7 odstavec druhý ex. ř. (§ 10 ex. ř.). Těmto zákonným předpisům však vyhověno nebylo.

Čís. 4809.

Po dobu přiročí ve smyslu §u 5 zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n. nelze na peněžní ústav, ohledně něhož bylo přiročí nařízeno, nastupovat ani o složení vyjevovací přísahy.

(Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 203/25).